

Σε πνίγει η αγωνία — και η αγανάκτηση — για τη συνειδητή πράξη εξαφάνισης κάθε λαϊκής, καλλιτεχνικής δραστηριότητας. Όλη αυτή η έξαλλη «εθνικοφροσύνη» γίνεται ακόμα πιο διαβλητή. Όλα αυτά τα πολεμικά μεγάφωνα, που σκούζουν βραχνιασμένα για το «εθνικό μεγαλείο», σιωπούν συνειδητά ένοχα και αντεθνικά για την Ελλάδα που χάνεται.

Και η ακόμα πιο ένοχη απουσία του κράτους δίνει τη χαριστική βολή. Τα ποιήματα του λαού θα πρέπει να εξαφανιστούν και μαζί η ικανότητα του λαού να γεννάει πολύτιμα πράγματα. Ετσι, είναι φανερό — και επόμενο — να μη χωράνε στο Μέγαρο Μουσικής τέτοιες δραστηριότητες. Να μην μπαίνουν «υπό την αιγίδα του Υπουργείου Πολιτισμού» τέτοιες εκδηλώσεις. Να αφήνονται στη «φτώχεια» για να αποδυναμώνουν το αποτέλεσμα οι — φυσιολογικές — σκηνικές ελλείψεις.

Οι «Παραλογές», όμως, τιμωρούνε με την ομορφιά τους και τη διάρκεια τους. Στάθηκαν εφτάψυχες — και λειτουργικές — και άντεξαν από τόσες επιθέσεις που δέχτηκε ο λαός μας και ο πολιτισμός μας. Και είναι, βέβαια, πως θα ξεπεράσουν και αυτή την επίθεση του εμπριμέ πολυεθνικού πολιτισμού που κυριαρχεί και μας απειλεί αποκάλυπτα. Σημείωση: Η παράσταση «Παραλογές» του θιάσου «Αργώ» είναι μια — σοβαρή — συνεισφορά προς αυτή την κατεύθυνση.

Νίκος ΑΝΤΩΝΑΚΟΣ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

21

ΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Παραλογές

Πάνω το φεγγάρι. Κάτω η θάλασσα. Και μέσα στο θέατρο ο τεράστιος πλούτος της δημοτικής ποίησης. Αυτά τα διαμάντια του λόγου και της αίσθησης. Οι ανεπανάληπτες κοσμοχαλασιές! Τα τραυματισμένα — από τον κακό λόγο — αυτιά σου γεύονται και χορταίνουν τη λιτότητα, το υπαινικτικό, το διακριτικό. Φτάνει σε στιγμές αισθητικής κορύφωσης μέσα από την απλότητα και τον ψίθυρο. Όλα αυτά, βέβαια, όσο διαρκεί η παράσταση. Όσο οι ηθοποιοί, οι τραγουδιστές — και προπαντός ο λόγος — σε έχουν στην κατοχή τους. Όσο βρίσκεσαι κάτω από την απέραντη «ανώνυμη» ομορφιά που σε περιβάλλει. Όταν, όμως, «απομακρυνθείς» από το χώρο του θεάτρου και έρθεις, ξανά, στην αμετάκλητη κακή πραγματικότητα σε πιάνει ένας — διπλός — τρόμος. Τώρα έχεις φρέσκο στο μυαλό σου και στις αισθήσεις του αυτό που χάνεται. Το έγκλημα που διαπράττεται γίνεται ακόμα πιο στυγερό. Και ο πόνος είναι αβάσταχτος.